

A Kalapos
Jedi

Sokan azt mondják, hogy a Bothawui nem más, mint egy végeláthatatlan dzsungel és láprengeteg, ahová az égadta világon semmi értelme sincs elutazni. Az előbbi tekintetben, teljes mértékben igazuk van. Az „*utálom ezt a helyet*” nem kifejezés a részemről. Még a huszadik napomat sem időzöm itt, de már a holnap gondolatával is tele van a hócipőm. Remélem, addigra már megtalálom, amit keresek.

Itt jön a képbe a másik feltételezés: miért jönne ide bárki is? Szerintem ez már emberfüggő, vagy tartozzon bármilyen fajhoz is az illető. De én ember vagyok, szóval maradjunk ennél. A véleményem szerint, egyeseknek lehet oka rá, mások pedig elég szerencsésnek bizonyultak ahhoz, hogy soha ne kelljen ideszagolniuk. Ami engem illet, nekem jó okom volt rá, ezért sem fordulok sarkon és megyek a legközelebbi űrkikötő felé. Nem akarom egész nap fecsérelni a szót, úgyhogy rövid leszek.

A nevem Kon Dural, huszonnégy éves Jedi mester vagyok – furá mi? – és azért jöttem ide, mert senki más nem menne. Három hónapja sem vette kezdetét a rémálom, amit sokan csak Jedi Polgárháborúként emlegetnek, de a Tanács máris mindenkit szétküldött, hátha sikerül csírájában elfojtani az egészet. Viszont én a konok és a meglehetősen forró fejem miatt kimaradtam a legjavából, ami miatt csak még jobban szeretnék tenni valamit. Ma például egy Sith holokront keresek.

Ezt a példányt semmi sem erősítette meg, csak valami tekercsféleségben vélték felfedezni az öregek. Ennek köszönhetően senki sem foglalkozik vele különösebben, rajtam kívül. Az érdeklődésemet épp az keltette fel, hogy senki más nem ment, márpedig a tapasztalataim szerint: mindig ott kezdődnek a legrendkívülibb dolgok, ahol senki sem számítaná. Nagyon remélem, hogy ezúttal nekem lesz igazam.

Kár lenne a jó öreg „*én megmondtam*” sztorikat hallgatni Bastila – régi barátom és harcostársam, akivel már számos alkalommal slamasztikába keveredtem – szép ajkai közül, amikor visszatérek. Igaz, akármeddig el tudnám hallgatni ezt a szépséget, csak nem lennének mindketten Jedik, akkor lehetne is valami a kettőnk közt... De inkább térjünk vissza erre a holokronra, ami sokkal inkább kapcsolódik a mai naphoz, mint Bastila. Nem tudom, miért, azonban mindig is egy ősi templom falai közt látom a lelki szemeim előtt. Remélem, ehhez az Erőnek is köze lesz, mert akkor – végre – jó csapáson vagyok az előző három melléfogásomat követően.

Ahogy elregélgettem magamban az időt, már el is értem azt a helyet, de már nem tetszik nekem ez az egész. Ez a templom több ezer évesnek látszik, kőből van, amit már jócskán benőtt a növényzet és minden jel arra utal, hogy itt már egy jó hosszú ideje nem járt egy lélek sem. Ez bárki más számára ígéretes lenne, nemde?

Hát tudja meg az összes hatásvadász, hogy az előző három templom is ilyen volt. Mind tiszteletet parancsoló, jókora kőrettenetek voltak, de mégsem volt bennük semmi, néhány bogarat, valamint egy különös kígyót leszámítva.

Egy szó, mint száz, nem fűzök túl nagy reményeket a dologhoz, de ha már itt vagyok és képes voltam rávetemedni erre a feladatra, járjak is utána rendesen. Hamar fel is indultam a romos lépcsőkön, amit az évszakok váltakozása már alaposan kikezdhett, mert az egyik lépcsőfok szét is mállott a lábam alatt, ami majdnem a nagy Dural mester eltaknyolását eredményezte.

S itt tűnt fel az első érdekesség: nem láttam előre.

Valaminek valahol csak történnie kellett, ha az Erő egy teljes pillanatra képes volt magára hagyni. Így esett az, hogy a mély aggodalom helyett, én megörültem az esetnek, és újult erővel haladtam felfelé. Végig azt mondogattam magamban:

Apám, itt biztosan lesz valami érdekes! – ahogy ezt végiggondoltam, az Erő már figyelmeztetett is egy másik lépcsőfokra, ami az egómra törhet. Feljebb is léptem eggyel, nehogy bajba kerüljek, miközben meglepetten nyugtáztam magamban, hogy az a misztikus valami mégis visszatalált hozzám.

Egészen addig mellettem is maradt, amíg beléptem a templom vaskos, óriások számára tervezett kapuján, de azután sem hagyott el. Segítette az éles, kék szemeim látását, ahogyan felmértem az előcsarnokot: nem találtam semmi rendkívülit. Hümmögtem egyet, aztán tovább indultam, hátha beljebb válaszokra lelek a Sith holokront, vagy netalántán az Erő átmeneti mosolyszünetét illetően.

Ahogy teltek a méterek, máris találtam egy apróbb érdekességet: a szemeim totál véletlenül egy fényvisszaverő felületre érkeztek, ami olyan intenzitással cselekedte ezt, hogy nyugodt szívvel lehet rásütni a „tükrös” jelzőt. Férfiként nem igazán törődtem vele, viszont egy ponton már állhatatlanul is szembetalálkoztam a képmásommal, és meg kell hagyni, egy érdekes felfedezést tettem.

Tisztán láttam az arcom. Az általában sima, bajszos, előkelő férfi képe helyett már koránt sem egy olyan szívdöglesztő alak fogadott. Azért még mindig megvolt a magam varázsa. Sajnos a bajusz csak akkor áll jól, ha kellőképpen rövid, valamint jól igazított, de az idő és a rendszeres tisztálkodás hiánya erre máris rányomta a bélyegét – hetek óta egy dzsungel közepén vagyok, most mit vársz? –, és az általában csupasz, sima arcomon ülő szakáll sem szépíti az összképet. Mivel oldalról kaptam el magam először, így a hajamat is felmérhettem, úgy oldalasan. A fekete, általában hátra fésült hajam kócos volt, és a nyakam helyett már a vállaim vonalán is túl járt, mint valami rossz nőnek. Mondanom sem kell, ez elég érzékenyül érintett.

Tulajdonképpen a karakteres arcom és a kék szemeim maradtak a régiek, az általam előtérben részesített megjelenési forma csak akkor szívdöglesztő a nők terén – nem mintha Jedi létemre fűvel-fával ágyba bújnék, de.. hát... inkább vissza témára –, ha rendszeresen karban is tatom a megjelenésem. Na, itt ez nem történt meg.

Hogy ne érezzem magam mégsem ilyen pocskul, a tisztesség kedvéért felvettem az öltözetem becses színével rendelkező kalapom, ami úgy passzolt a sötétszürke, inkább előkelő, mintsem jedi ruházatához, mint annak a rendje. A karimája felett húzódó fekete csík még ki is emelte volna a karakterességemet, ha legalább egy kósza folyót találtam volna errefelé, amiben megfürödhettek. A fenébe is, eddig még az eső sem esett... ami egy dzsungelhez mérten roppant különleges.

No de ennyit rólam, már eleget égtem a tükörképem miatt, ezért fogtam is az egynolcvan' magas termetemet és az átlagos izomzattal megáldott testalkatomat és tovább indultam. Hátha a templom főcsarnokába érve már meglegelhetem azt, amit kerestem, az egyre csak oszladozó reménységeim ellenére.

Néhány lépés elteltével már be is értem az ürességtől kongó, minden bizonnal szebb napokat is megélt helyiségbe. Egyedül egy összezúzott kőrákás keltette fel az érdeklődésem, amihez közelebb lépve egy mély, alighanem egy barlang aljzatáig eső kútra leltem. Eleinte csak bambán néztem, mivel bárki is járt itt, az mostanában eshetett, s ha így történt, akkor utána kellene mennem.

Nincs az az Isten, hogy én levessem magam – egyfolytában csak erre gondoltam. Félreértés ne essék, nem azért, mert féltem attól, ami odalent van, egyszerűen csak nem hittem benne túlzottan, hogy odalent lesz kijárat is.

Végül csak nyert a konok elmén, s már le is vettem a köpenyemet – na jó, ez elég jedinek hangzik, de higgyétek el, mesterként „*muszáj*” hordani egy ilyet, valamint ez másként lett kialakítva, mint a többieké. Sokkal jobb anyagból készült, kifejezetten rám és nem egy kisebb huttsaládra lett szabva, valamint a sötétszürke sem egy szokványos szín. Csuklyáról itt nemigen beszélhetünk, azt a kalapom nem tűrné meg. Ebben sokkal inkább valami elit kalandornak, mintsem egy ágrólszakadt koldusnak néznek a népek, de térjünk is vissza az ugrásra.

Azon tetteim egyikére, ami sosem történt meg.

Mint azt mondtam, levettem a köpenyem, nemtörődöm módon a köves talajra hajítottam, és mielőtt még elért volna a templomba mélyen beférkőző fűszálak és mindenféle egyéb növények közé, a szemem sarkából már láttam is a végzetem. Mert annak szánta a sors, ha már az Erő is elfelejtett figyelmeztetni, sőt, még minden más tényező is ellenem akart vonulni. Ugyanis ebben a pillanatban elsötétedett az ég és záporozni kezdtek az esőcseppek, s még egy mennydörgés is jött, nehogy szegény énem meghallhassa a feje fölül felé csörtető veszedelmet.

Meg kell hagyni, ha nem kapom el a szemem sarkából, akkor tényleg ott lelem a végemet, de így... így sem volt valami rózsás a helyzet. Védekezni már nem volt időm, maradt a vetődés. Éppen csak odébb tudtam ugrani, hát még felpattanni. A mesterem alapos tanításainak most bizonyosan hálát mondtam, mivel elég sok bukfcenet hányatott velem annak idején, és ennek köszönhetően még időben tudhattam magamat a lábaimon, a hasam helyett.

S ekkor a szívem kihagyott egy ütemet.

Csak annyit láttam akkor, hogy valamiféle árny tör a puszta létemre, de most már teljes képet kaphattam a dolgokról. A támadóm talpig fekete ruhát viselt, az arcát pedig egy förtelmes maszk fedte, amit ő biztos díszesnek vélhetett, ám engem majdnem a röhögés fogott el. Mindössze a férfi kezében szorongatott fénykard volt az, ami ebben megállított, a vörösesen izzó penge, a ruházat és maga a maszk így már mindent elárult az életemre törő emberről:

A Sith sötét nagyura, maga Darth Revan állt velem szemben.

- Add meg magad, Jedi, akkor kegyes haláloz lesz! – a rekedt hangja úgy hasított a fülembé, mint valami rossz vicc. De most komolyan, ki adná be a derekát ennek? Ha már egy kis leleményesség szorult volna bené, akkor legalább az életemet ígéri, persze engem akkor sem tudott volna lekenyerezni. Ugyan, hiszen az életem egyik legfontosabb perce érkezett el. Ez ostoba holokron helyett nem mást, mint Revant,

minden nyűgünk okát találtam meg. Az idekerülését övező dolgok már nem igazán érdekelték, inkább csak azon járt az eszem, hogyan úszhatnám meg élve az esetet.

Lehetőleg győztesen, mintsem félholtam, de ha kikerülök innen, már akkor is lenne egy szép kis történetem. Valami, amit Bastila lány keble... akarom mondani szemei előtt már szívesen elregélek. Ezen felül a Tanács dicsérete sem lenne utolsó.

- Hogy neked milyen büdös a pofád! – mordultam fel, miközben egy éles, sietős mozdulattal rántottam elő a fényszabályamat. Igen, én jobban kedvelem ezt a megnevezést, de egyébként sem az számít, hogy nevezzük, hanem az: mire vagyunk vele képesek. Ami engem illet, nem véletlenül vagyok már most Jedi mester.

Mivel odakint már valami kegyetlen szinten zuhogott az eső, és a fényszabályák nem tűrik túlzottan a vizet, nem igazán nyűgözött le, hogy a templom tetejének már csak a negyede van a helyén. Szerencsére én és Revan pont jó helyen voltunk egy kiadós fénykardcsörtetéshez, s én sosem voltam valami szívbajos típus.

Lelkem az van, egy nagyon is szerény, kedves szerzet, viszont sok esetben magam mögött hagyom, különösen a harci helyzetekben. Ezúttal sem zavartattam magam túlzottan. *Amit meg kell tenni, azt meg kell tenni.* Legyen bármilyen veszedelmes is ez a Revan, már csak az számít, mi rejlik valójában a maszk mögött: hogyan teljesít a sith harc közben – szerintem, ha valakinek vörös fénykardja van, jediket öl és a Sith sötét nagyurának hívja magát, akkor az és kész, mintsem valami eltévelyedett testvér.

A Sith természetétől teljesen ellentétes módon, én kezdtem a párbajt, méghozzá fejjel rohanva a falnak, ahogy azt a környezetem már megszokhatta tőlem. Revan ez elég érzékenyen érinthette, mivel nem csak kivédte a kékesen izzó szabályamat, de még tökön is rúgott utána. Tökön, el tudjátok ezt hinni?

Szóval én így szembesültem azzal, hogy háborúban nincs becsület. A mogyoróim menten szét akartak hasadni, ám én nem engedtem a fájdalomnak: szinte töretlenül folytattam a támadást, amit a „nagyúr” egyre nehezebben állt ki. Próbált rájönni az egyedi, véletlenül sem a buta templomi sablonokon át tökélyre fejlesztett technikám lényegére, viszont annak pont az volt az értelme, hogy ne legyen benne logika.

Egyfolytában váltogattam a gyors, szilaj és roppant erőteljes mozzanatokot, mialatt a tűnődő nagyúr egyre inkább az esős rész felé kényszerült. Már csak lépések választották el egy kiadós fürdő alól, amikor végre rájött, hogy nem egy szokványos jedivel, hanem a „kalapossal” áll szemben – én vagyok az egyetlen, aki közölünk még hordja. Hirtelen taktikát váltott, a haragos és fékezhetetlen mozzanatai helyett egy kecses, szelíd taktikát vett fel, ami a hirtelen jött fordulatai, mintsem a roppant fizikai erő végett számítottak veszedelmesnek. Ezzel már elérte, hogy átmeneti fölénybe kerülhessen, de hamar eldöntöttem, hogy nem fogom végignézni a győzelmét.

Hátrébb ugrottam, nehogy egy váratlan csapás leszelje a fejemet, aztán – Revan számára – váratlan módon kinyújtottam a kezem és csak néztem, ahogyan a Nagyúr métereket repül az ellenkező irányba. Menten kéz- és láb-, valamint nyaktörést kívántam neki, de csak más végkifejlet született. Mikor már egész közel járt a talajhoz, a fénykardját beleállította a méretes kövek által fedett talajba, s a köztük gyökeredző fűszálakat módszeresen feldúlva fékezte le magát, valamint nyerte vissza az eddig

hiányolt egyensúlyát. Két másodperce sem telt, mikor már úgy tornyosult előttem, mint a párharcunk kezdetén, csak zabosabban és sokkal vizesebben.

Ezalatt én csak néztem a vörösesen izzó kardján szétmálló esőcseppeket, amelyek szürkés gőzcsíkot húztak maguk után, amint a plazmaveszedelem áldozatai lettek.

Te, ez miért nem kapcsol le? – folyton csak ezt kérdeztem magamtól, aztán csak ráeszméltem, hogy a fényszablya nem is áll le a szakadó esőben. Ahhoz túlságosan is kevés víz éri, mármint a markolatot, mintsem a pengét. Elvégre a plazma köztudottan egy olyan valami, amit a víz úgy korlátoz, mint egy hárommázsás illetőt egy vajjas süti. A fénykard egyetlen dolga, aminek árthat a víz, az a markolata. Az már a kialakítása végett függ, hogy mennyire érinti a víz ereje, de a legtöbbet nem szokta tönkrevágni, vagy legalábbis egy rövid mosolyszünetre késztetni.

Ez még rendben is lenne, ha én nem éltem volna az egész életemet úgy, mintha a legfőbb fegyveremnek kerülnie kellene az esőt. De most komolyan, még a nyakamat is rátettem volna! S mégis hamisnak bizonyult az egész.

Szerencsére már mentesültem a téveszme alól, ennek köszönhetően újult erővel vethettem rá magam a sithre. Mindezt nem a szokványos, gyalog történő módon tettem meg, hanem felugrottam és hat métert suhantam a levegőben, mire Revan orra elé érkeztem, máris a feje lecsapására készülve.

Sajnos őt sem ejtették a fejére. Kivédte a felülről éles szögben érkező csapásom, aztán heves kontrázásba kezdett. Néhány szempillantásba sem telt, de máris egy hosszadalmas párbaj bontakozott ki köztünk, melynek folyamán én még mindig nem tettem túl rajta magamat, hogy a kardom szinte kifogástalanul működik a zuhogó esőben. Azért a harc vége felé már kezdett lerakódni belém az új hitem, bár akkora már a legkisebb gondom is nagyobb volt annál.

Revan a közel huszonzét percen át tartó harc alatt alaposan kifárasztott, de én is őt. Sok esetben a puszta véletlenül múltott az életem, akárcsak az övé. A templom csarnokának szinte minden egyes részét bejártuk, sok esetben egy-egy szép vágással díszítve a falak, vagy netalántán a még fennmaradó oszlopok valamelyikét. Az egyiket háromszor is sikerült meghasítanunk, aminek köszönhetően az majdnem Revan fejére is dőlt, s csak azért nem vonta magával a mennyezetet, mivel az már évszázadok óta leomlott az erózióknak köszönhetően. Mindazonáltal azt elérte az a fránya oszlop, hogy mindketten arrébb ugorjunk, nehogy véletlenül palacsintaként végezzük.

Mindez a karddal történő erőpróba legvégén esett, amikor a sith úgy érezte, eljött az Erő ideje. A rájuk jellemző elektromos kisülések helyett a szimpla lökést választotta, ami engem váratlanul ért ugyan, de közel sem eléggé. A sajátommal még éppen csak ki tudtam egészíteni ezt a különös egyenletet, ahol az X és Y változó még azonos is lehet néhány, elvétetett esetben. Éppen csak itt esett egy picit másképpen.

Összességében nézve, beletelt egy kis időbe az erőfitogtatás, mivel egyikünk sem akart túlzottan engedni. Tudtuk, hogy az életünk múlik rajta. Nem is tettünk mást, mint az akaraterőnk utolsó morzsájával is belekapaszkodtunk a löketekbe, melyek úgy feszültek egymásnak a templom falain belül, mintha két roppant csillaghajó feneklene egymásnak a légkörben. Hamarosan még a templom falai is rázkódni

kezdték, ami tető maradt, az kisebb kavics és porszemeket okádott magából, s már repedezni is kezdett, mikor a legváratlanabb dolog történt:

Revan elméje feladta a harcot, s a sith puszkagolyóként tűnt el a szemem elől.

Mikor végre el is hittem, amit látok, mikor már ráeszméltem, hogy erősebb vagyok, mint maga Darth Revan, nyögést hallatom a csarnok másik végéből. Már én sem voltam túl jó bőrben, ezért csak lassan, bicegve tántorogtam a – remélhetőleg – leendő hulla felé. Mert meg akartam ölni, ott helyben kioltani az életét, hiszen két helyen is szétvágta a ruhámat, az egyik vágás még a bőrömet is megpörkölte. A meglehetősen hosszúra növvő hajamból pedig nem csak levágott néhány tincset, de jóformán leszelte a fél frizurámat. Tehát hónapok, mire ismét a régi leszek.

S ami a legfontosabb, a kalapomnak is nyoma veszett. Általában egy vékony fonál tartotta a nyakamon, ha levettem volna a fejemről, de Revan még azt is elvágta. Aztán lerepült a fejemről, és huss, alighanem már sosem találom meg. Ha valami, akkor ez már megért egy elégtételt – tudom, mániákus vagyok, de emellett egy Jedi mester.

Bizonyára már a sith is látta a végét, amikor az akkori, még a lábát is alaposan meghúzó énem odabicegett felé, s egyenesen a képébe tartotta a fénykardjának kékesen izzó pengéjét. A maszk miatt nem láttam benne túl sok félelmet, viszont a legnagyobb meglepetésemre még azt is levetette. Az arca már több helyen is vérzett, ezért nem tudtam rendesen kivenni a vonásait.

A hangja pedig a megszokott volt, amit már mindenki ismer.

- Várj! Ne... ne hozz ilyen elhamarkodott döntést!

- Kalap nélkül maradtam, te aljas féreg! – most mi van? Ez komoly dolog!

- Ha megkímélsz, nagy lehetőségek várnak rád, jedi... – idő közben még vért is köhögött, ami elég komoly sérülésekről tanúskodott. – Állj át hozzánk, állj be közénk! Te is nagyúr lehetnél, akárcsak én... ketten... ketten megválthatnánk a galaxist! Olyan hatalommal ruháználak fel, ami után még csak áhítozhatsz! Megkaphatnád a saját Birodalmad, közösen... együtt megállíthatatlanok lennénk! – és most tartott egy kis szünetet, hátha hatásosabb lesz. – Mit szólna, jedi, megölsz, vagy felemelkedsz?

- Arra gondoltam, hogy eszek egy rántottát, de pont kifogytam a tojásból. Ami téged illet, neked két választásod van: fej, vagy mellkas? – a kardomat csupán centikre eresztettem tőle, hogy egyértelműen vehesse a célzást.

- Menj a pokolba! – kiáltotta haragosan, és meg kell hagyni, egy pillanatra még meg is ijesztett. Nagyjából akkor, amikor felém tartotta a kezeit és haragos szikrák kezdtek el áradni az ujjáiból. A kisülések úgy hatottak az első pillanatban, mintha egy kétségbeesett, végső megoldás lenne, ami eleve kudarcra ítéltetett. Hamar elébük is vágtam a kardom, csak nem elég hamar, mint kiderült. Az egyik kékes veszedelem képen pörkölt, majd a testvérekéi hátrarepítettek.

Ezután pedig minden elsötétedett.

Festői idő volt már, amikor magamhoz tértem. Bizonyára eszméletlen lehettem egy jó hosszú időn át, de legalább pihentem is valamicskét. Ezt követően szép lassan felmértem környezetemet. Vegyes érzelmekkel tapasztaltam, hogy még mindig a

templomban voltam, csak később. Nem tudom, miért, de még heverészttem egy kicsit, mielőtt felegyenesedtem volna, hogy leporolhassam magam.

Csak ezután tapogattam végig az arcom, amit ugyanolyan férfiasnak és éppoly szívdöglesztőnek találtam, mint azelőtt, tehát nem ért komolyabb árammenység.

Legalább nem kell egy torz haramiaként élnem – gondoltam, miközben még a fénykardomat is megtaláltam, sőt, kisvártatva a kalapomra is ráleltem. Gyorsan oda is léptem hozzá, aztán leporoltam, s feltettem a fejemre.

Revan ekkora már sehol sem volt. Azon nyomban eliszkol, hogy elvesztettem az eszméletemet. Akár meg is ölhetett volna, ha szigorúbb szemmel nézem az esetet, s ez, valamint a párharc komoly sérülések nélkül történő átvészélése máris elegendő okot adott az ünneplésre. Nem győztem le a Sith sötét nagyurát, ez igaz, de legalább lett egy jó kis történetem. Ki tudja, ha jól sikerül előadnom, talán Bastila hanyagolja a Jedi leplét és egy éjszakán át betekintést kaphatok a belső énjébe – rossz az, aki rosszra gondol, pedig nekem pont azon járt az eszem.

Viszont az már annál keserűben ért, hogyha az állítom: *„igazából én győztem le őt és még erősebb is vagyok nála”*, a végkifejlet ismeretében nagymesterek a képembe röhögnek. De sebaj, ami Revant illeti, tartozom neki egy visszavágóval és innentől kezdve addig leszek a nyomában, amíg meg nem kapom a saját lehetőségem.

Csupán egyetlen talány maradt, a holokron esete, amit minden bizonnal a sith is – inkognitóban – kereshetett. Biztos a kút mélyén rejlik a válasz, de a fene fog lemenni oda. Ez után úgyis akad majd egy rakás másik kardforgató társam, akik nálam már jóval szívesebben fognak elidőzni itt néhány hetet. Addig is:

A Kalapos Jedi újabb kihívásokat keres.